U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **N. O.,** zast. Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou, se sídlem Jakubské nám. 580/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-541/ZA-ZA14-ZA14/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 1. 2016, č. j. 29 Az 47/2015 – 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Sylvě Šiškeové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně, jakožto stěžovatelka, brojí kasační stížnosti proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto o stěžovatelčině žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Stěžovatelka včasně podala proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu. V této uváděla toliko obecné žalobní body, které nesplňovaly požadavek dostatečné konkrétnosti. Stěžovatelka v rámci žaloby dále uvedla, že tuto náležitě odůvodní a doplní po nahlédnutí do spisu, nejdéle ve lhůtě 30 dnů.

Krajský soud tak přistoupil k vydání usnesení ze dne 29. 10. 2015, č. j. 29 Az 47/2015 - 12a, kterým stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto usnesení doplnila žalobu o důvody, pro které napadá rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění uvedeného usnesení krajský soud plně citoval ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), dále konstatoval, proč považuje doposud uvedené žalobní body za nedostatečné v ohledu citovaného ustanovení, a stěžovatelku poučil, že pokud výzvě dle tohoto usnesení nevyhoví, bude žaloba odmítnuta v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. Ohledně stěžovatelčiny výhrady doplnění žaloby po nahlédnutí do (správního) spisu krajský soud odkázal stěžovatelku na možnost nahlédnutí do správního spisu u žalovaného, neboť soud si dosud tento spis od žalovaného nevyžádal.

Dne 6. 1. 2016 vydal krajský soud napadené usnesení, kterým žalobu stěžovatelky odmítl. Toto usnesení odůvodnil tím, že stěžovatelka nevyhověla ve stanovené lhůtě, ani později, výzvě k doplnění žaloby dle usnesení ze dne 29. 10. 2015, č. j. 29 Az 47/2015 – 12a, které nabylo právní moci dne 3. 11. 2015.

Stěžovatelka nyní v kasační stížnosti proti napadenému usnesení namítá, že vzhledem k tomu, že krajský soud neodlišil žalobu stěžovatelky od žaloby podané občanem České republiky, zaslal stěžovatelce, gruzínské státní občance bez právního vzdělání, neovládající český jazyk, výzvu k odstranění vad žaloby v českém jazyce, nadto formulovanou tak, že i průměrný český právně nevzdělaný účastník řízení by obtížně chápal, jakým způsobem má být žaloba doplněna. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS. Stěžovatelka tak namítá, že v daném případě výzva krajského soudu nedostála zákonným požadavkům ani požadavkům ustálené rozhodovací praxe, a že tedy nevyhovění takové výzvě nemělo mít pro stěžovatelku fatální procesní následek v podobě odmítnutí žaloby. Stěžovatelka je právním laikem, neovládá české hmotněprávní ani procesní předpisy, navíc ani neovládá český jazyk, a nebyla tedy způsobilá seznat, co po ní soud požaduje ani jaké riziko jí hrozí, pokud výzvě soudu nevyhoví. Stěžovatelka tedy nebyla schopná identifikovat, o jaký druh sdělení soudu se jedná.

Stěžovatelka odkazuje na závěry odborné komentářové literatury, dle kterých *„[p]ři realizaci poučovací povinnosti soud přihlíží k osobním charakteristikám účastníka řízení, kterého poučuje. Aby měl být naplnění účel poučení, musí je soud formulovat tak, aby mu dotyčný rozuměl a byl schopen se jím řídit. To platí i o jazyku, ve kterém je poučení účastníku řízení předáváno"* (Potěšil, L.; Šimíček, V. a kol.: *Soudní řád správní. Komentář.* Praha: Leges, 2014, s. 261). Rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 5 Azs 5/2003 – 33, publikovaný pod č. 59/2004 Sb. NSS. Dále odkazuje i na nález Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II ÚS 186/05.

Skutečnost, že si krajský soud v daném případě před vydáním výzvy k odstranění vad žaloby nevyžádal od žalovaného správní spis, ze kterého by byla zcela zjevná potřeba ustanovit stěžovatelce pro řízení před krajským soudem tlumočníka, nemůže dle stěžovatelky k její tíži. Ostatně krajský soud měl k dispozici text rozhodnutí žalovaného,

v němž se uvádí, že pohovor se stěžovatelkou jakožto žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany byl proveden za přítomnosti tlumočníka pro ruský jazyk. Krajský soud proto porušil právo stěžovatelky, zaručené čl. 36 Listiny [usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. 12. 1992, č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina")] a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „EÚLP")].

Pro přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. stěžovatelka argumentuje tak, že tuto nutno shledat v postupu krajského soudu, který nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu vyjádřenou např. v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, resp. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 5 Azs 5/2003 – 33, jakož i judikaturu Ústavního soudu vyjádřenou např. v nálezu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 186/05.

Žalovaný se v rámci vyjádření ke kasační stížnosti omezil pouze na argumentaci obhajující věcnou správnost a zákonnost jím vydaného rozhodnutí, aniž by se vyjádřil ke stěžovatelčině kasační argumentaci, zpochybňující zákonnost postupu krajského soudu při odmítnutí její žaloby. Žalobkyně k tomu sdělila, že se žalovaný míjí s kasační stížností, kterou i nadále považuje za přijatelnou a důvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnosti je přípustná, neboť byla podána účastníkem řízení před krajským soudem, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí z takového řízení vzešlého, a stěžovatelka se jí domáhá zrušení napadeného rozhodnutí (usnesení). Krom toho Nejvyšší správní soud podotýká, že kasační stížnost byla podána včas, a stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou, kterou jí pro řízení Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 Azs 11/2016 – 7.

Dále se Nejvyšší správní soud, v souladu s ustanovením § 104a odst. 1 s. ř. s., zabýval posouzením přijatelnosti kasační stížnosti, neboť dle daného ustanovení má být odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Pokud jde o výklad neurčitého kriteria „přesah významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele", byl tento učiněn Nejvyšším správním soudem zejména v jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, a na tomto výkladu se rozhodovací činnost zdejšího soudu posléze ustálila. Dle závěrů tohoto usnesení, od kterých Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, lze přesah vlastních zájmů stěžovatele shledat jen v natolik zásadní a intenzivní situaci, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech

azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*. 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, a dále tehdy, kdy krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dovozovala přijatelnost kasační stížnosti na základě argumentace, dle které krajský soud v napadeném usnesení nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, když stěžovatelce neustanovil tlumočníka, ačkoli potřebu ustanovení tlumočníka mohl seznat z rozhodnutí žalovaného, které bylo přiloženo k žalobě. Nejvyšší správní soud podotýká, že předpokladem toho, aby se mohlo jednat o validní důvod přijatelnosti kasační stížnosti, je především existence ustálené judikatury, ze které vyplývá, že (krajský) soud je povinen s ohledem na přiměřené užití (srov. § 64 s. ř. s.) ustanovení § 18 odst. 2 zákona věta první č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), ustanovit účastníku soudního řízení správního tlumočníka, vyjde-li taková potřeba v řízení najevo. Klíčová je ovšem i platnost premisy, kterou stěžovatelka implicitně činí - tedy stanoví-li § 18 odst. 2 věta první o. s. ř., že *„[ú]častníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo*", je pro přijatelnost kasační stížnosti nezbytné, aby Nejvyšší správní soud primárně posoudil, zda měl krajský soud skutečně s ohledem na případné naplnění hypotézy (tj. že potřeba ustanovit tlumočníka vyjde najevo) právní normu obsaženou v citovaném textu aplikovat, a stěžovatelce tlumočníka ustanovit.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v řízení před krajským soudem nebyly dány podmínky pro ustanovení tlumočníka stěžovatelce. Jak již bylo uvedeno výše, je takovou podmínkou zjevení se potřeby ustanovení tlumočníka. Stěžovatelce však nelze přisvědčit v tom, že k tomu došlo již na základě přiložení rozhodnutí žalovaného k podané žalobě. V rozhodnutí žalovaného je sice jednou větou zmíněno, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se stěžovatelkou proveden za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka, avšak Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud jde o řízení o žádosti o

udělení mezinárodní ochrany, nelze podmínky pro přibrání tlumočníka pro toto řízení stavět na roveň výše uvedené podmínce pro ustanovení tlumočníka soudem v soudním řízení správním. Dle ustanovení § 22 odst. 1 věty první zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), má účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Dle ustanovení § 10 odst. 2 písm. m) zákona o azylu je přitom žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout údaj o jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Z toho vyplývá, že pokud byla pohovoru ke stěžovatelčině žádosti o udělení mezinárodní ochrany přibrána tlumočnice ruského jazyka, jednalo se o uplatnění stěžovatelčina práva dle § 22 odst. 1 zákona o azylu. Naproti tomu však ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. automaticky nepředpokládá, že by účastník soudního řízení správního, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, měl právo na ustanovení tlumočníka pro toto řízení, když jako podmínku pro ustanovení tlumočníka (*ex offo)* stanoví jednak potřebnost takového procesního úkonu soudu, druhak vědomost soudu stran takové potřebnosti. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud nepochybil, když stěžovatelce neustanovil tlumočníka toliko na základě údaje (uvedeného nikoli v žalobě, nýbrž pouze v textu přiloženého rozhodnutí žalovaného) o přítomnosti tlumočnice při pohovoru o stěžovatelčině žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Pro srovnání považuje Nejvyšší správní soud za vhodné odkázat např. na svůj rozsudek ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, v němž zaujal názor shodný se stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 20/05, dle kterého základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka) nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. Nadto lze nyní poznamenat, že stěžovatelka v řízení před krajským soudem nikterak neprohlásila, že by neovládala jazyk, jímž se jednání vedlo. Takový případ procesní pasivity, ve spojení s faktem, že stěžovatelkou podaná žaloba (byť „formulářová") byla zcela sepsána v českém jazyce, nemohl být krajským soudem vyhodnocen jako případ, ve kterém by vyšla najevo potřeba ustanovit stěžovatelce tlumočníka dle § 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, proč stěžovatelka na výzvu soudu k odstranění vad žaloby (doplnění žaloby) žádným způsobem nereagovala. Je pouze logické, že pokud účastník soudního řízení toto řízení inicioval podáním sepsaným v jazyce, kterému údajně nerozumí, musí očekávat, že na toto podání bude patřičně reagováno, a zajistit si pro takový případ přetlumočení obsahu takové reakce. Pokud stěžovatelka zcela rezignovala na jakoukoli reakci ohledně krajským soudem učiněné výzvy k doplnění žaloby, projevila tím nedostatek odpovědnosti za průběh řízení, a svým omisivním jednáním, kdy nedala soudu najevo potřebu ustanovení tlumočníka (byť jen písemnou reakcí v ruském jazyce, ze které by soud mohl dovodit, že českému jazyku nerozumí), se tak nikoli nevýznamnou měrou podílela na procesním vyústění, jehož zákonnost svou kasační stížností rozporuje.

Stěžovatelčina citace jednoho z dílčích závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, je zcela zavádějící. Předmětné usnesení se nikterak nezabývalo jazykem, ve kterém mají být soudní písemnosti, ergo ani výzva k odstranění vad podání dle § 37 odst. 5 s. ř. s., vyhotovovány.

Stěžejní otázkou, kterou se v uvedeném usnesení rozšířený senát zabýval, pak nebyla otázka posouzení zjevnosti potřeby ustanovení tlumočníka účastníku soudního řízení správního, nýbrž otázka nesprávného označení osoby žalovaného, pokud jde o správní žalobu, jakožto odstranitelného či neodstranitelného nedostatku řízení a s tím související povinnost soudu vyzvat k odstranění vady podání dle § 37 odst. 5 s. ř. s. (kdy v uvedeném případě žalobce rozporoval zákonnost postupu soudu, který jeho žalobu odmítl, aniž by jej vyzval k odstranění vad žaloby).

Pokud jde o stěžovatelkou citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 5 Azs 5/2003 – 33, jedná se o rozhodnutí, které vybočuje z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, která jej později překonala, zejm. lze v této souvislosti uvést rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 - 29, dle kterého *„[p]ovinnost ustanovit tlumočníka vzniká soudu pouze tehdy, pokud by účastník řízení pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, soud tedy aktivně nezjišťuje, zda jsou naplněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř.“* Dále v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, za okolností obdobných případu stěžovatelky, že *„[z] postupu žalobce, jehož žaloba byla z části napsána v jiném než českém jazyce, a který na výzvu soudu k odstranění vad podání vůbec nereagoval, nelze dovodit, že žádá o ustanovení tlumočníka k přeložení takové výzvy. Zákonné předpoklady k ustanovení tlumočníka ve smyslu § 18 odst. 2 o. s. ř. tak nebyly naplněny, a proto nedošlo ani k porušení zásady rovnosti účastníků řízení před soudem.“* Logickým argumentem *a maiori ad minus* lze dovodit, že pokud stěžovatelka komunikovala, na rozdíl od osoby žalobce v posledně citovaném rozsudku, s krajským soudem výlučně v českém jazyce, tím spíš nelze po krajském soudu požadovat, aby výzvu k odstranění vad žaloby vydal v jiném než českém jazyce, neboť nevyšla v řízení před krajským soudem najevo potřeba ustanovení tlumočníka dle § 18 odst. 2 věty první o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Kategoričtěji se Nejvyšší správní soud k dané otázce vyjádřil ve svém rozsudku ze dne ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Azs 261/2004 - 57, v němž uvedl, že *„[p]ovinnost ustanovit tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, vzniká soudu pouze tehdy, pokud účastník o to požádá a pokud by pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před soudem. Potřeba tlumočníka musí být přitom zcela zjevná a sama vyjít v řízení najevo.“* Dále pro srovnání odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Azs 52/2005 - 47, rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 270/2004 - 35, či rozsudek ze dne 25. 11. 2003, č. j. 3 Azs 26/2003 - 49.

Ohledně stěžovatelkou citovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2005, sp. zn. 11 ÚS 186/05, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tento byl překonán výše již odkazovaným stanoviskem pléna Ústavního soudu, publikovaným pod sp. zn. Pl. ÚS 20/05, což ostatně ve své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud reflektoval např. ve svém rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 - 29), či usnesení ze dne 25. 6. 2008, č. j. 2 Azs 44/2008 – 63.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost stěžovatelky podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy, pročež se jedná o kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu požadavků dle § 104a odst. 1 s. ř. s. V takovém případě zdejšímu soudu nezbývá, než kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud poznamenává, že pro řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelce usnesením ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 Azs 11/2016 – 7, ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Sylva Šiškeová. V takovém případě, v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. nese stát náklady právního zastoupení stěžovatelky. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem; doplnění kasační stížnosti) ve výši 6200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Jako úkon právní služby, za který by měla náležet odměna, neuznal Nejvyšší správní soud repliku stěžovatelky ze dne 10. 3. 2016, jejímž obsahem bylo toliko poučení stran předmětu řízení o kasační stížnosti, které zástupkyně stěžovatelky směřovala vůči Nejvyššímu správnímu soudu. Ustanovená zástupkyně zdejšímu soudu v rámci vyúčtování odměny sdělila, že není plátkyní daně z přidané hodnoty. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 6800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu